

Odpovědnost v čase pandemie

Je to jen chřipka, zůstaňte doma, myjte si ruce a noste roušky.

Slova, který mi každým dnem lidi vpichují do žil. Moralistická extáze. To děkuju. Ale já jsem teď bez práce a paní domu už se čertí, kdy že jí zaplatím ten nájem za březen. A tak se místo topení v dezinfekci utápím ve vlastní zoufalosti a levným víně z Alberta.

Pravdou je pravda, ke který se těžko přiznává. Pravdou je totiž moje ignorance, a i když nedělám nic nezákonného, lidi mi na ni flušou.

„Jedeme na chatu,“ oznámili mi spolubydlící a já teď pláču jak panenka v komoře až na to, že na ten pláč mám celý byt. A tak občas zavítám na Žižkově nebo v Kobylisích a pořádám alkoholový seance s Magdou a Ondřejem a taky vobčas s Martinem, ale s tím se těžko pije, protože je to tabákovéj upír a po jeho návštěvě tady zbyde maximálně tak nechutnej bordel.

A tak pořád lítám

Na kánoi

Lítám v nebi z cukrový vaty

Lítám ve svém vlastním srdci

A letím tak rychle že ti vypadnou zuby

A lidi myslej, že to sou kroupy

Lítám jak Krylův anděl

Takže nic moc

Jdu si dát brambory

Mám vám říct něco vo odpovědnosti. To chcete po učiteli dějepisu vysvětlit nukleový kyseliny. Vy se země budete vobracet v hrobě, až vás tohle textový dno udusí.

Já sem zcela vobyčejnej hříšník co je na tuhle krizi moc slabej. Nedokáže se vzdát žití a hlavně těch lidí, který k tomu životu strašně patří.

Ale vono je fajn vobčas zůstat doma a teď, jak nás k tomu nutěj, mám aspoň čas třeba uklidit nebo si pustit tu desku Manon Lescaut vod dědy, na kterou jsem vždycky měla moc chaotickéj mozek a nakonec tam stejně zase kvílela Joplinová.

Tak je máti ráda, když mi volá a já se zrovna třeba i učím – no to je zase jiná věc, to učení. Z toho mi brzo hrábne. Já nemám ani pořádný officy, jen takový ty internetový, to se pak nedá nic dělat. A ještě když píšeme testy. Řeknu vám, ta škola mi i začíná chybět a ten řád už taky potřebuju. Spánkovéj režim je teď vzhůru nohama a v čase, kdy mi normálně zvoní budík mi teď zvoní v hlavě, že ať jdu spát. To pak všechno zaspim a profesoři mi házej jednu kouli za druhou.

Tak si dám k snídani pivo a pomalu umírám.

No a jak jsou teď všichni sobecky solidární.

Šijeme roušky a jsme slepý.

Šijeme roušky a dochází toaleták.

Šijeme roušky a ztrácíme cit pro ostatní lidi.

Šijeme roušky a chybí nám ten prachsprostěj lidskej kontakt.

Šijeme roušky a jsme jenom lidi.

A lidi se divěj. Divěj se že ještě žiju a že je můj život životem a ne pandemickou paranoiou. Jsou lačný po krizový poezii a už je nezajímaj srdce, ale Sanytol. Hltaj tu polívku pana premiéra do níž si kromě tý jeho umělý empatie – kterou mu fakt nezávidim a která je jako ta rouška, protože se pod ní culí tím úšklebkem, co snad maj jenom na Slovensku – přimíchává i další lotroviny, který mu snad už lidi nespoknou.

Odpovědnost v čase pandemie, odpovědnost v čase pandemie. Jak vám mám napsat pět až deset normostran vo něčem co je někde, kde já nejsem? Já mám svědomí a hajzl nejsem, roušku nosim, ruce si meju a babičku radši nenavštěvuju, což je asi dobrý pro nás pro vobě. Vona dycky říká jenom ty dvě slova. Jen co mě vidí, začne křičet „Ježiš marjá! Kde máš čepici, nastyďne ti mozek a budeš drhnout hajzly.“ – je duben. Pak tam chvíli sedim a poslouchám nějaký sci-fi pohádky v její hlavě a pak se zvednu a řeknu že toho mám moc, dostanu třicet vajec a čtyřicet knedlíků a jedu domu, unavená životem a celým tímhle dialogovým jedem.

Mám bejt odpovědná za vědomí svojí bytosti, zdraví lidstva, čistou roušku, kyslík v mozku, toaleták v koupelně, dobrej pocit?

Co by vám na tohle řekla moje babička? Co by na to řekl ten zrzavej Martin? A co Magda? Co by řekla sousedka pod náma, která si stěžuje, že jí ve čtyři ráno budí naše pošetilý jamy?

„Mládeži, ztište to příště prosím“

Louky chtěj spát.

Psi už utichli.

Louky chtěj spát
a naše nároky je ruší.

Louky chtěj spát
a hadry zacpávají ústa.

Louky chtěj spát,
ale lidi hledaj jen vlastní střemhlavý sny,
co se křížej se snama všech luk a lidí,
co se křížej jako psi na vesnici
a dávaj vzniknout novejm divnejm snům,
co zapadaj v travách všech luk
a naivně hledaj cestu z travin ven
a kdo ji najde, vyhraje.

A je jedno, jestli jsme zavřený doma,

v hospodě, v práci, ve vlastních snech nebo zase doma.

Cpu se tady sladkou lží, že všechno brzo přejde. Mažu si ji na chleba i do vlasů
a zalepuju si s ní oči, abych na tu díru, který se říká svět, neviděla.

A sem z toho v prdeli.

Sem v prdeli

a kočka líže

prázdný víko

od jogurtu.

Sem v prdeli

a toulám se jak

lačná liška,

kuřata mě nelákaj

já bych radši
trochu zrní,
zelenýho,
čerstvýho,
anebo si do něj lehnout,
andělíčky jak do sněhu,
a jen snít.
Jsem v prdeli
a je mi to k hovnu.

A co je nejhorší, je ta samota. Samota v davech, samota v prázdnotě. To, že teď musíme bejt sami se sebou, dívat se na svoje tělo a na do těch svejch očí. Nemám s kým mluvit a tak si povídám s uschlou kytkou na balkóně. Ta toho ale moc nenapovídá a tak jenom piju a chlastám. Měkne mi tvrdý patro a mozek.

Líbal jsi mi nohy,
Ale ty už jsou dlouho pryč.
Do školy se vrátíme tlustý a vlasatý.
A komunisti.
Jsme v krizi.

Krize je teď všude a ve všem. Polila a opařila nás krize pandemická, ekonomická a osobní. Silnou krizi zažívám i při psaní týhle prózy, jestli tomu próza vůbec můžu říkat. Protože tady píšu slova, který vy nechcete slyšet a měla bych tu tleskat zdravotníkům a prodavačkám, který ale obdivuju i v čase úsměvů; a ptám se, proč nikdo nezatleská servírkám a hercům, co jsou teď bez práce a maj to dost možná těžší než ty umořený sestřičky.

Co je ale na světě tak krásný, že je všechno kladný i záporný. Je málo moc nebo moc málo? Je pozitivní lehkost nebo těžkost? Je pandemie bolestí nebo krásou? Lidi na ní pohlížej jako na noční můru, ze který se potřebujeme co nejrychleji probudit. Ale co ta lidskost, která se teď vynořila na hladinu bytí? Co ta empatie, kterou teď všichni tolik trpíme a máme nespoutanou potřebu pomáhat ohroženejm skupinám? Neni to snad naše nedávně dávná touha z dob sobectví, z dob, kdy nebyl společnej nepřítel?

A venku je krásně.

Nejenom to otravný slunce a hlasitý ptáci, co tak jásáte.

Ale ty lidi -

Jakoby z měst vymizelo zlo.

Hajzlové se schovávají a venku se na nás přes roušky očima usmívají maminky s kočárkama a šediví důchodci.

Snad je i dobře že těla trpějí, protože duše kvetou.

Takhle se mi v hlavě střídá optimismus s pesimismem a radost se zlostí. A každé den měním názor a každé den říkám jiný věci, ale co mi pořád hází hlavou, že už mě to nebaví.

Už mě to nebaví!

Chci zase slyšet slova o lásce a nenávisti, chci zase číst o životě a slyšet nechutný kecy vožralejších chlapíků ve středním věku na zastávce u ípáku, a chci zase dostávat výhrušný esemesky, že sem zcela nevyjímečně zaspala do práce nebo do školy. Chci jít zase na stěnu a vylézt až mezi hvězdy, jejichž oči jsou souhvězdí. A chci jít ven a smát se a prskat na lidi a hádat se s revizorama, že jsem ještě nepřešla z Opencart na Lítačku a nejsem schopná si koupit lístek. A chci zase dva dny nejíst a tři noci nespát protože se zatoulám někde v lese těch mladičkejch bohémů. Chci jet na festák a tancovat do rána mezi potetovanejma hipstrama v pruhovanejch rolákách a chci zas nadávat jak je všude plno lidí a že si nemůžu v tramvaji sednout.

A možná že i to je důvod k nějaký tý odpovědnosti, no.

Protože třeba že furt nějak žijeme, nežijeme dost. A já jsem teď mladá a mám být divná a potrhá a rebelská, a ne sedět doma na zadku a bát se o svého dědu co kouří, nebo sestru co nežere a je jak sirka, kterou odfoukne i vánek, nebo o svoji pratetu, která má hroznou imunitu a už třicet let nechodí.

Ale já nejsem žádný epidemiolog nebo někdo kdo ví – já nevim. Nevim jestli fakt uchráním sebe a svoje okolí hadrem přes pusku a koženejma rukavičkama, když to tak nějak už dodržuju a stejně ty lidi přibývají. No tak se vobčas podívám tam nahoru a prosím toho nebeskýho šéfa, aby to už zastavil a vykašlal se na to. Lidi se stejně nezmění a za rok budou zase sobecký a zlý.

Tak si asi uvařím špagety,

pustím si jazz

a budu čekat na zázrak.

Protože zatím z toho máme v hlavě jenom ten jazz a nedokážeme pochopit, jak je tak malá věc schopná tolika bolesti.

Ale až to všechno skončí,

a děti zas vyběhnou do ulic,

ukradnu svět a pojedu na něm po řece blaha a hlouposti, která je tak sladká.

Naberu toho zrzavýho magora, tu romantickou slečinku, poetickýho Ondřeje, navždy hladovýho Štěpána a jeho zelenookou houbu, co je na něm pořád přirostlá a ponoříme se do likéru života.

A co ten zbytek? Co ty ostatní, se kterejma třeba nemám ani trochu společnýho?

Budou žít zase ten nudnej život, kde se ráno probuděj, snědi suchej chleba s vrstvou mrzutosti, odjedou ve svejch průměrnejch autech do svejch průměrnejch zaměstnání, pak snědi průměrnou večeři s kapkou někdy až podprůměrnýho alkoholu a budou mít průměrněj sex se svojí jedovatou ženou a půjdou zase spát do naškrobenejch peřin? Nebo v nich snad domácí vězení něco změní a odcestujou do pralesa? Co je mi vlastně po tom?

Kde je ten čas a kdy se zas vrátí?

Kde je ten čas, kdy bylo zákonný pokuřovat na zahrádce?

Kde je ta doba dlouhejch večerů plnejch smíchu a pláče

a alkoholu?

Kde je ta doba kdy byl život opium?